

Sygn. akt: IV U 917/19 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 13 lipca 2017r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, działając na podstawie art.24a w związku z art.32 ust.1 pkt 1 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji nr 304487/2017 z 13 lipca 2017r., od dnia 1 października 2017r. ponownie ustalił wysokość renty rodzinnej Z. B. na kwotę 1 524,54 złotych brutto, nie licząc przysługującego ubezpieczonej dodatku pielęgnacyjnego. Do decyzji załączono jako jej integralną część Informację IPN nr 304487/2017 z 18 kwietnia 2017r. o przebiegu służby męża ubezpieczonej T. B., z której to informacji wynika, że na podstawie art.13a ust.1 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) na podstawie posiadanych akt osobowych ustalono, że T. B. w okresie od 17 września 1945r. do 14 grudnia 1954r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art.13 b w/w ustawy (decyzja z 13 lipca 2017r. o ponownym ustaleniu wysokości renty rodzinnej wraz z informacją IPN nr 304487/2017 z 18 kwietnia 2017r. k.203, 205-206 akt rentowych).

Odwołanie od w/w decyzji z 13 lipca 2017r. ustalającej od 1 października 2017r. wysokość renty rodzinnej po T. B., złożyła ubezpieczona Z. B. zaskarżając ją w całości. Ubezpieczona zarzuciła powyższej decyzji naruszenie prawa materialnego w postaci:

1. art.2 Konstytucji RP polegające na arbitralnym obniżeniu przysługującego mu świadczenia, co narusza zasadę ochrony praw nabytych i zasadę sprawiedliwości społecznej, a także zasadę zaufania obywatela do państwa i tworzonych przez nie prawa oraz niedziałania prawa wstecz wynikające z zasady demokratycznego państwa prawnego,
2. art.67 ust.1 w związku z art.31 ust.3 Konstytucji RP polegające na arbitralnym obniżeniu przysługującego jej świadczenia, co stanowi nieproporcjonalne i nieuzasadnione naruszenie przysługującego jej prawa do zabezpieczenia społecznego,
3. art.30 oraz art.47 Konstytucji RP w związku z art.8 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności polegające na naruszeniu jej godności, prawa do ochrony czci, dobrego imienia, prawa do prywatności i prawa do poszanowania życia rodzinnego poprzez przyjęcie, że służba jej męża T. B. stanowiła „służbę na rzecz totalitarnego państwa”, a tym samym arbitralne przypisanie jej mężowi winy za działania związane z naruszeniami praw człowieka, których dopuszczali się niektórzy przedstawiciele władzy publicznej PRL oraz niektórzy funkcjonariusze organów bezpieczeństwa PRL, a do których jej mąż w żaden sposób się nie przyczynił,
4. art.45 ust.1 w związku z art.10 ust.1 i 2 Konstytucji RP oraz art.42 ust.1 Konstytucji RP w związku z art.6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności polegające na zastosowaniu represji bez wykazania winy indywidualnej, zastąpienie w tym zakresie władzy sądowniczej władzą ustawodawczą i odwróceniu w ten sposób zasady domniemania niewinności przez uznanie wszystkich funkcjonariuszy będących w służbie przed 31 lipca 1990r. za winnych działań zasługujących na penalizację,
5. art.64 ust.1 i 2 oraz art.67 ust.1 w związku z art.71 ust.1 w związku z art.31 ust.3 Konstytucji RP w związku z art.14 Protokołu nr (...) do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w związku z art.14 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności polegające na arbitralnym naruszeniu jej osobistych praw majątkowych i prawa do poszanowania mienia, które podlegają równej dla wszystkich ochronie na skutek nieproporcjonalnego naruszenia jej prawa do zabezpieczenia społecznego, co stanowi przejaw nieuzasadnionej represji ekonomicznej.

Wskazując na powyższe ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie jej renty rodzinnej w dotychczasowej wysokości ,tj. w kwocie 2 309,31 złotych (odwołanie k.3-11 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny – Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z 13 lipca 2017r. oraz o zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu emerytalnego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu stanowiska organ emerytalny wskazał m.in., że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie art.24a ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz na podstawie uzyskanej z Instytutu Pamięci Narodowej informacji z 18 kwietnia 2017r. nr (...) o przebiegu służby T. B., z której wynika, że T. B. w okresie od 17 września 1945r. do 14 grudnia 1954r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art.13b powyższej ustawy (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.12-13 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona Z. B. jest wdową T. B.. Ubezpieczona uprawniona jest do renty rodzinnej po mężu – byłym funkcjonariuszu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w trybie przepisów ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...)Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (zwanej dalej ustawą emerytalną).

Decyzją z 27 lutego 2017r. o waloryzacji renty, organ emerytalny, tj. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, ustalił że od 1 marca 2017r. wysokość renty rodzinnej ubezpieczonej wynosi 2 309,43 złotych brutto miesięcznie (decyzja z 27 lutego 2017r. o waloryzacji renty rodzinnej k.202 akt rentowych).

Następnie, w dniu 13 lipca 2017r. organ emerytalny wydał zaskarżoną decyzję, w której na nowo ustalił wysokość renty rodzinnej ubezpieczonej poczynając od 1 października 2017r. Przedmiotowa decyzja wydana została na podstawie art.24a w/w ustawy emerytalnej oraz na podstawie informacji IPN nr 304487/2017 z 18 kwietnia 2017r., z której wynika, że T. B. w okresie od 17 września 1945r. do 14 grudnia 1954r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art.13b w/w ustawy emerytalnej. W oparciu o powyższe dane od 1 października 2017r. organ emerytalny obniżył wysokość renty rodzinnej ubezpieczonej z kwoty 2 309,43 złotych brutto miesięcznie (po waloryzacji od 1 marca 2017r.) do kwoty 1 524,54 złotych brutto miesięcznie. Zgodnie z zaskarżoną decyzją nowa wysokość renty rodzinnej ubezpieczonej ustalona została w ten sposób, że najpierw ustalono, iż wysokość emerytury zmarłego R. J. - z uwzględnieniem służby na rzecz totalitarnego państwa - wynosi 1 793,58 złotych, a następnie wskazano, że wysokość renty rodzinnej ubezpieczonej obliczona jako 85% świadczenia zmarłego wynosi 1 524,54 złotych brutto miesięcznie (pkt II. 2, 3, 6 i 7 zaskarżonej decyzji z 13 lipca 2017r. o ponownym ustaleniu wysokości renty rodzinnej ubezpieczonej k.203, 205-206 akt rentowych).

Podstawa obniżenia renty rodzinnej po funkcjonariuszu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (i funkcjonariuszach innych służb) wynika z nowelizacji od 1 października 2017r. w/w ustawy emerytalnej i wprowadzenia do niej art.13b, w którym wskazano na służbę na rzecz totalitarnego państwa przypadającą w okresie od 22 lipca 1944r. do 31 lipca 1990r. pełnioną w wymienionych enumeratywnie instytucjach i formacjach i dalej wprowadzenia art.15c i art.22a, w których wskazano mechanizm obniżenia wysokości odpowiednio emerytury i renty inwalidzkiej oraz art.24a ustawy, w którym wskazano mechanizm obniżenia renty rodzinnej w przypadku ustalenia, że dana osoba – emeryt lub rencista oraz osoba, po której przysługuje prawo do renty rodzinnej, pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa. W przypadku T. B. – jak już wskazano – Instytut Pamięci Narodowej w informacji nr 304487/2017 sporządzonej w dniu 18 kwietnia 2017r. ustalił, że wymieniony pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art.13b ustawy emerytalnej w okresie od 17 września 1945r. do 14 grudnia 1954r. (informacja IPN nr 304487/2017 z 18 kwietnia 2017r. k.203 akt rentowych).

T. B. w okresie od 17 września 1945r. do 14 grudnia 1954r. pełnił służbę na stanowisku milicjanta, początkowo w Komendzie Powiatowej Milicji Obywatelskiej w W., a następnie w ramach Posterunku Milicji Obywatelskiej w J., dalej w Komendzie Powiatowej Milicji Obywatelskiej w M., w ramach Posterunku Milicji Obywatelskiej w C., w Komendzie Powiatowej Milicji Obywatelskiej w W. i ponownie w Komendzie Powiatowej Milicji Obywatelskiej w M. (przebieg służby T. B. k.11 akt rentowych, akta służbowe T. B. – w kopercie na k.23 akt sprawy). Po 14 grudnia 1954r. T. B. pełnił służbę do 31 lipca 1971r., po czym przeszedł na rentę inwalidzką (decyzja z 6 października 1971r. o przyznaniu renty inwalidzkiej k.17 akt rentowych), a od 1 stycznia 1973r. na emeryturę milicyjną (decyzja z 31 sierpnia 1973r. o ustaleniu prawa do emerytury milicyjnej k.19-21 akt rentowych).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej Z. B. od decyzji z 13 lipca 2017r. okazało się uzasadnione i skutkowało zmianą decyzji z 13 lipca 2017r. o ponownym ustaleniu wysokości renty rodzinnej przysługującej ubezpieczonej po T. B. od 1 października 2017r. poprzez ustalenie wysokości tego świadczenia z pominięciem regulacji art.24a ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Tak ustalona wysokość renty rodzinnej na dzień 1 października 2017r. wynosi 2 309,43 złotych brutto miesięcznie. Jest to wysokość renty ustalona od 1 marca 2017r. na mocy decyzji organu rentowego z 27 lutego 2017r. o waloryzacji renty rodzinnej (vide: decyzja z 27 lutego 2017r. o waloryzacji renty rodzinnej k.202 akt rentowych i zaskarżona decyzja z 13 lipca 2017r. o ponownym ustaleniu wysokości renty rodzinnej k.205-206 akt rentowych).

Jak już wskazano zaskarżona decyzja z 13 lipca 2017r. o ponownym ustaleniu wysokości renty rodzinnej ubezpieczonej wydana została w oparciu o regulację art.24a ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (zwanej dalej ustawą emerytalną) wprowadzoną do tejże ustawy na mocy ustawy nowelizującej z 16 grudnia 2016r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym (...) Dz.U. z 2016r., poz.2270. Wskazany przepis art.24a ustawy emerytalnej w ust.1 przewiduje, że w przypadku renty rodzinnej przysługującej po osobie, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art.13b, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r., renta rodzinna przysługuje na zasadach określonych w art.24, z zastrzeżeniem, iż wysokość renty rodzinnej ustala się na podstawie świadczenia, które przysługiwało lub przysługiwałoby zmarłemu, z uwzględnieniem przepisów art.15c lub art.22a. W ustępie 2 przepisu art.24a przewidziano natomiast, że wysokość renty rodzinnej, ustalonej zgodnie z ust.1 nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej renty rodzinnej wypłacanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ustalonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Z kolei w ustępie 3 art.24a wskazano, iż w celu ustalenia wysokości renty rodzinnej, zgodnie z ust.1 i 2, organ emerytalny występuje do Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z wnioskiem o sporządzenie informacji, o której mowa w art.13a ust.1, a zatem informacji o przebiegu służby określonego funkcjonariusza na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art.13b. Przepis art.13b, do którego odwołuje się powyższa regulacja również został wprowadzony do ustawy emerytalnej na mocy ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2016r. W przepisie tym ustawodawca wskazał, że za służbę na rzecz totalitarnego państwa uznaje się służbę pełnioną w okresie od 22 lipca 1944r. do 31 lipca 1990r. w enumeratywnie wymienionych cywilnych i wojskowych instytucjach i formacjach. Przyjmując powyższe regulacje oraz informację Instytutu Pamięci Narodowej udzieloną w trybie art.13a ust.1 ustawy emerytalnej, zgodnie z którą T. B. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa w okresie od 17 września 1945r. do 14 grudnia 1954r. i ze służby tej zwolniony został przed dniem 1 sierpnia 1990r., organ emerytalny od 1 października 2017r. ustalił wysokość renty rodzinnej ubezpieczonej po T. B. w wysokości 1 524,54 złotych brutto miesięcznie ,tj. obniżając jej wysokość w porównaniu do stanu sprzed 1 października 2017r. – do 30 września 2017r. wysokość renty rodzinnej ubezpieczonej wynosiła 2 309,43 złotych brutto miesięcznie. Wysokość renty rodzinnej ubezpieczonej od 1 października 2017r. ustalona została – jak wskazano wyżej – wg reguł określonych w dodanym do ustawy emerytalnej art.24a ust.1 i ust.2,

a zatem w pierwszej kolejności organ emerytalny na podstawie art.15c ust.1 i 3 ustawy emerytalnej - do którego odsyła art.24 ust.1 ustawy - na nowo ustalił wysokość emerytury T. B. w ten sposób, że obliczył ją jako 0% podstawy wymiaru za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art.13b, a zatem z pominięciem 9 lat, 2 miesięcy i 28 dni służby przypadającej na czas od 17 września 1945r. do 14 grudnia 1954r. oraz jako 2,6% podstawy wymiaru za każdy kolejny rok służby lub okresów równorzędnych, o których mowa w art.13 ust.1 pkt 1, 1a oraz 2-4 ustawy, co dało kwotę 1 793,58 złotych. Następnie, przyjmując, że wysokość renty rodzinnej dla 1 osoby uprawnionej wynosi 85% świadczenia zmarłego, organ rentowy ustalił, że wysokość renty rodzinnej ubezpieczonej po T. B. wynosi 1 524,54 złotych brutto miesięcznie (85% z kwoty 1 793,58 złotych) - (vide: zaskarżona decyzja z 13 lipca 2017r. k.205-206 akt rentowych).

W odwołaniu od decyzji z 13 lipca 2017r. o ponownym ustaleniu wysokości renty rodzinnej ubezpieczona zarzuciła tejże decyzji naruszenie przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, jak również Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Organ rentowy w odpowiedzi na powyższe zarzuty wskazał, że przedmiotowa decyzja została wydana w oparciu o obowiązujące przepisy rangi ustawy.

Analizując okoliczności sprawy Sąd doszedł do przekonania, że sąd powszechny jest uprawniony do zbadania zgodności zastosowanych w niniejszej sprawie przepisów z Konstytucją i takie uprawnienie nie narusza kompetencji Trybunału Konstytucyjnego, o których stanowi art.188 Konstytucji RP. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego w przedmiocie zgodności danej ustawy z Konstytucją odnosi bowiem skutek generalny określony w ustawie i w zależności od treści orzeczenia Trybunału może prowadzić do utraty mocy wiążącej przepisów ustawy. Sąd powszechny nie orzeka tymczasem o zgodności normy ustawowej z Konstytucją, ale stwierdzając, że dane uregulowanie – w okolicznościach sprawy – pozostaje w kolizji z normą Konstytucji może odmówić zastosowania przepisu niezgodnego z Konstytucją. Odmienne stanowisko pozostaje w sprzeczności z art.8 ust.2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który stanowi, że przepisy ustawy stosuje się bezpośrednio (tu stosuje sąd rozpoznając sprawę cywilną – art.1 kpc), chyba że Konstytucja stanowi inaczej. Należy wskazać, że na stanowisku takim stanął Sąd Najwyższy w wyroku z 7 kwietnia 1998r. w sprawie o sygnaturze I PKN 90/98 (OSNP 2000/1/6). Argumentację taką przyjął również Sąd Apelacyjny w Lublinie w uzasadnieniu postanowienia wydanego w sprawie o sygnaturze III AUz 133/19 o uchyleniu postanowienia o zawieszeniu postępowania wydanego na wniosek organu rentowego w sprawie z odwołania innego świadczeniobiorcy.

Wskazując na powyższe, po zbadaniu okoliczności sprawy Sąd Okręgowy stwierdził, że uzasadniony jest zarzut ubezpieczonej, iż zastosowany przez organ rentowy przepis art.24a ustawy emerytalnej, na mocy którego organ rentowy obniżył wysokość świadczenia ubezpieczonej (analogicznie dotyczy to przepisu art.15c tejże ustawy stanowiącego podstawę obniżenia emerytury zmarłego T. B. w ramach procedury obniżenia renty rodzinnej ubezpieczonej) stoi w kolizji z zasadą wyrażoną w art.2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997r. Zgodnie z art.2 Konstytucji Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. W tej ogólnie sformułowanej zasadzie zawierają się fundamentalne dla demokratycznego państwa prawnego zasady – zasada ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, zasada ochrony prawa nabytych, jak również zasada sprawiedliwości społecznej. Zasada ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego określana jest również zasadą lojalności państwa względem obywateli, w myśl której państwo ma obowiązek tak stanowić i stosować prawo, aby obywatel mógł układać swoje sprawy w zaufaniu, że nie naraża się na skutki prawne, których nie mógł przewidzieć w momencie podejmowania określonych decyzji lub działań. W ocenie Sądu w okolicznościach przedmiotowej sprawy zastosowane przez organ rentowy przepisy ustawy emerytalnej, na mocy których od 1 października 2017r. doszło do obniżenia świadczenia rentowego ubezpieczonej naruszają zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa. W przekonaniu Sądu wniosek taki jest uzasadniony w świetle tego, że nowelizując na mocy w/w ustawy z 16 grudnia 2016r., ustawę emerytalną i wprowadzając do niej przepisy art.15c i art.24a przewidujące obniżenie świadczenia rentowego ubezpieczonej, a uprzednio - w ramach operacji obniżenia świadczenia rentowego ubezpieczonej, ponowne ustalenie wysokości emerytury T. B. poprzez pominięcie w obliczeniu tej emerytury okresu służby uznanej za okres służby na rzecz państwa totalitarnego w rozumieniu art.13b ustawy emerytalnej – ustawodawca dał podstawy do ingerencji w uprawnienie

rentowe ubezpieczonej w oparciu o przesłankę służby na rzecz państwa totalitarnego, która to przesłanka biorąc pod uwagę sposób redakcji art.13b ustawy emerytalnej jest wypełniona przez fakt pełnienia służby w określonej ustawowo formacji w określonym ustawowo czasie. Poza ustawowymi ramami przesłanki służby na rzecz totalitarnego państwa jako przesłanki obniżenia świadczeń emerytalno-rentowych, ustawodawca pozostawił faktyczne okoliczności pełnienia służby przez funkcjonariusza określonej formacji, w tym okoliczności związane z indywidualnymi czynami tegoż funkcjonariusza, w szczególności w kontekście ich zgodności z przepisami prawa. W ocenie Sądu należy zgodzić się z ubezpieczoną, że tego rodzaju regulacja ustawy art.24a w związku z art.15c ustawy emerytalnej jako podstawa obniżenia świadczenia rentowego ubezpieczonej, narusza zasadę zasady ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa. W ocenie Sądu należy zgodzić się z poglądem Trybunału Konstytucyjnego wyrażonym w wyroku z 24 lutego 2010r. sygn. akt K 6/09 (OTK-A 2010/2/15), w którym - odnosząc się uchylonej obecnie regulacji art.15b ustawy emerytalnej, wprowadzonej na mocy nowelizacji tejże ustawy z 23 stycznia 2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym (...) - Dz.U. z 2009r., nr 24, poz.145, przewidującej po raz pierwszy obniżenie świadczeń emerytalnych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa PRL - Trybunał wskazał, że jeżeli przemawiają za tym określone zasady, normy lub wartości konstytucyjne, możliwe jest obniżenie świadczeń emerytalnych. Trybunał Konstytucyjny wskazał wówczas, że uprzywilejowane prawa emerytalne funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej zostały przez nich nabyte niegodziwie, gdyż ówczesne instytucje i organy państwa systemowo naruszały przyrodzone prawa człowieka i rządy prawa. W ocenie Sądu poza sporem jest, że organy bezpieczeństwa PRL pełniły w rzeczywistości funkcję policji politycznej i stosowały metody działania naruszające przyrodzone prawa człowieka. Jednakże ogólna negatywna ocena instytucji i organów władzy PRL nie powinna być automatycznie przenoszona na ocenę sytuacji jednostki w kontekście jej uprawnień emerytalnych, czy rentowych, również w kontekście wysokości tych świadczeń. Brak uwzględnienia sytuacji konkretnego świadczeniobiorcy wskazuje – jak trafnie zauważyła ubezpieczona - na uznanie wszystkich funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa PRL za winnych czynów mających uzasadniać zastosowanie wobec nich środków represyjnych, gdyż za taki środek należy uznać obniżenie świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego. Tymczasem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w okresie uznanym przez IPN za okres służby T. B. na rzecz totalitarnego państwa, tj. od 17 września 1945r. do 14 grudnia 1954r. nie daje podstaw do stwierdzenia, że w okresie tym T. B. dopuścił się zachowań, które godziłyby w przyrodzone prawa innego człowieka lub innych działań czy zaniechań, które zasługiwały na penalizację.

Zauważyć ponadto należy, że wprowadzając w art.24a ust.1 ustawy emerytalnej uregulowanie o ponownym obliczeniu wysokości renty rodzinnej ubezpieczonej poprzez uprzednie ponowne obliczenie wysokości emerytury zmarłego T. B. z pominięciem okresu służby od 17 września 1945r. do 14 grudnia 1954r., a zatem w wymiarze 9 lat, 2 miesiące i 28 dni, ustawodawca uregulował sytuację ubezpieczonej w sposób gorszy od rencisty uprawnionego do renty rodzinnej po osobie skazanej za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. Taki skazany funkcjonariusz traci w myśl art.10 ust.2 ustawy emerytalnej prawo do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy, ale jednocześnie w myśl art.10 ust.4 ustawy emerytalnej nabywa prawo do świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia emerytalnego i rentowych, jeżeli spełnia warunki określone w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Taki stan prawny prowadzi do wniosku, że regulacja art.24a ustawy emerytalnej kształtuje sytuację ubezpieczonej w zakresie prawa do renty rodzinnej po funkcjonariuszu, który nie został skazany za przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych, gorzej od rencisty uprawnionego do renty rodzinnej po funkcjonariuszu skazanym prawomocnym wyrokiem karnym za przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych, gdyż renta rodzinna po takiej osobie, przyznana na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych będzie uwzględniać całość okresy służby danego funkcjonariusza. W tych okolicznościach w pełni uprawniona jest ocena, że powyższa regulacja stoi w kolizji z przepisem art.32 ust.1 Konstytucji statuującym zasadę równości wszystkich wobec prawa i prawo do równego traktowania przez władze publiczne.

Mając na uwadze powyższe okoliczności wskazujące na brak zgodności regulacji art.24a ustawy emerytalnej ze wskazanymi wyżej przepisami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, Sąd odmówił zastosowania w/w przepisu art.24a ustawy emerytalnej w odniesieniu do ubezpieczonej i na skutek odwołania ubezpieczonej od decyzji z 13 lipca 2017r.

o ponownym ustaleniu wysokości renty rodzinnej, na podstawie art.477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił wysokość renty rodzinnej ubezpieczonej na dzień 1 października 2017r. w kwocie obowiązującej przed tą zmianą ,tj. w wysokości 2 309,43 złotych brutto miesięcznie.